

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/86/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313220433
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2313220433.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpenej splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ Mgr. B. I., rod. D., nar. XX. S. XXXX, trvalo bytom E. XXX, 2/ PaeDr. O. I., nar. XX. O. XXXX, trvalo bytom E. XXX, 3/ W. L., nar. XX. O. XXXX, trvalo bytom K. XXX, o zaplatenie 5.146,56 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo 7. decembra 2017 č. k. 5C/50/2014-248, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd konanie vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/ zastavuje.
- II. Vo vzťahu žalobkyne a žalovaných 1/ a 2/ žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.
- III. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanej 3/ potvrdzuje.
- IV. Vo vzťahu žalobkyne a žalovanej 3/ nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania žalovanej 3/.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol; ďalej rozhodol, že II. žalovaní nemajú právo na náhradu trov konania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 303 a nasl. a § 497 a nasl. Obch.z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy); § 39, § 524 a nasl. O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy); § 1, § 2 ods. 1, § 92 ods. 8 ZoB (zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení v čase postúpenia pohľadávky) a poukazom na viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Trnave.

Vecne dôvodil, že žalobkyňa žalobou uplatnila nárok z titulu pohľadávky postúpenej spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s., na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 24.3.2011. Postupca a žalovaní 1/ a 2/ uzatvorili dňa 8.9.2004 Zmluvu o úvere č. 201891444, ktorej súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky. Žalovaná 3/ prevzala ručiteľský záväzok. Na základe uvedenej zmluvy postupca poskytol žalovaným 1/ a 2/ úver vo výške 8.298,48 eur (250.000 Sk), ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 107,22 eur k 20. dňu v mesiaci. Žalobkyňa si uplatňuje splátky splatné od 20.9.2010 do 20.8.2014 v počte 48 a v celkovej výške 5.146,56 eur. Splátky pôvodne splatné od 20.5.2011 do 20.8.2014 sa stali splatnými dňa 10.5.2011, kedy žalobkyňa vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobkyňa si uplatňuje i zákonné úroky z omeškania od splatnosti jednotlivých splátok a pri splátkach, pri ktorých bola vyhlásená mimoriadna splatnosť, odo dňa mimoriadnej splatnosti. Žalobkyňa žiadala súd, aby zaviazal žalovaných k úhrade sumy 5.146,56 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 27,27 eur a 9% ročne zo sumy 5.146,56 eur od 11.5.2011 do zaplatenia. Žalobkyňa na pojednávaní (11.9.2017) spresnila žalobný návrh, ktorého zmenu súd uznesením (č.k. 5C/50/2014-208 z 11.9.2017, právoplatným 25.10.2017) pripustil tak, že žalovaní 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne a žalovaná 3/ sú povinní zaplatiť

žalobkyni sumu 5.146,56 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 27,27 eur a ročným úrokom z omeškania 9% zo sumy 5.146,56 eur od 11.5.2011 do zaplatenia a trovy konania, s tým, že splnením povinnosti žalovaného 1/ a 2/ zaniká v tomto rozsahu povinnosť žalovanej 3/.

Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním preukázané, že právna predchodkyňa žalobkyne (Slovenská sporiteľňa a.s.) v postavení banky poskytla úver na rekonštrukciu rodinného domu žalovaným 1/ a 2/ na základe zmluvy o úvere z 8.9.2004 vo výške 8.298,48 eur, ktorý mal byť splácaný v mesačných 119 splátkach vo výške 107,22 eur k 20. dňu v mesiaci (úroková sadzba 8,80% p.a.). Toho istého dňa uzatvorila dohodu o ručení za záväzok žalovaných 1/ a 2/ so žalovanou 3/. Zmluvou z 24.3.2011 postúpila pohľadávku zo zmluvy na žalobkyňu. Oznámenie o postúpení pohľadávky zo zmluvy o úvere oznámila všetkým žalovaným. Následne už žalobkyňa vyzvala žalovaných k dobrovoľnej úhrade záväzku. Ku dňu vyhlásenia rozsudku žalovaní uhradili vo vzťahu k zmluve o úvere právnej predchodkyňi žalobkyne sumu 3.972,18 eur. Súd sa stotožnil s právnym názorom žalobkyne v tom, že na daný právny vzťah nemožno aplikovať ust. zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko tento zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu, čo je práve prejednávaný prípad. Na daný vzťah je preto potrebné aplikovať § 497 a nasl. Obch.z. Avšak, aj v danom prípade je nepochybné vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax, že na vzťah medzi stranami je potrebné prednostne aplikovať právne predpisy na ochranu spotrebiteľa, O.z. bude použitý pokiaľ ide aj o posudzovanie súvisiacich otázok akou je aj ručenie, aj keby sa na právny režim mala použiť právna úprava Obch.z.. Súd prvej inštancie bol názoru, že právna predchodkyňa žalobkyne postúpila pohľadávku zo zmluvy na žalobkyňu v rozpore s § 92 ods. 8 ZoB, preto je postúpenie pohľadávky neplatné, a teda žalobkyňa nie je v konaní aktívne vecne legitimovaná. Zákon o bankách upravuje vzťahy súvisiace s podnikaním bánk na území Slovenskej republiky s cieľom bezpečného fungovania bankového systému (§ 1). V ustanovení § 2 ods. 1 tento zákon definuje banku ako právnickú osobu so sídlom na území Slovenskej republiky založenú ako akciovú spoločnosť, ktorá má bankové povolenie (je osobitnou úverovou inštitúciou). Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB preto obsahuje osobitnú úpravu postúpenia pohľadávky, písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, avšak predmetom postúpenia môže byť peňažný záväzok klienta voči banke, s ktorým je nepretržite v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom sa tiež vyžaduje existencia písomnej výzvy na úhradu peňažného záväzku adresovaná klientovi. Špeciálna úprava postúpenia pohľadávky vychádza z osobitného postavenia bánk, ktoré disponujú bankovým povolením. Keďže cieľom ZoB je právna úprava pri zabezpečení fungovania celkového bankového systému, bolo žiaduce stanoviť pevné pravidlá pri postupovaní pohľadávok bánk na iné subjekty, ktoré nie sú bankami, aby nedošlo k obchádzaniu ZoB (napr. s postúpením nespliatných pohľadávok bánk súvisí ich ďalšia správa, pritom poskytovanie úveru bánk a ich správa je špecifickou osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou). Ustanovením § 92 ods. 8 ZoB zákonodarca sledoval sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Zákonom stanovené podmienky postúpenia, akými sú postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, aspoň 90-dňová lehota trvania omeškania, umožňujúce postúpiť bankovú pohľadávku iba na vybrané subjekty, nepodporujú záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva. Striktne podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a neumožňujú odklon od pravidiel cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa. Bolo by v rozpore s účelom zákona o bankách a viedlo by k neúnosnému právnemu stavu, ak by banky postupovali „živý“ úver na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle ZoB pod dohľad Národnej banky Slovenska. Žalobkyňa teda neuniesla dôkazné bremeno, že žalovaní boli písomne vyzvaní na splnenie svojho záväzku z predmetnej zmluvy o úvere pred postúpením pohľadávky. Listinný dôkaz predložený žalobkyňou, obsahujúci oznámenie o postúpení pohľadávky žalobkyni nepredstavuje jednostranný právny úkon veriteľa adresovaný dlžníkovi obsahujúci písomnú výzvu na zaplatenie dlhu pred postúpením a preto nie je spôsobilý nahradiť túto zákonom stanovenú podmienku. Preto žalobkyňa nespĺnila zákonom stanovené predpoklady pre postúpenie bankovej cesie, ktoré mali byť v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB naplnené pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky. Súd prvej inštancie nepriznal žalovaným právo na náhradu trov konania (§ 255 ods. 1 CSP), nakoľko si náhradu trov konania neuplatnili a zo spisu žiadne trovy konania nevyplývajú.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podala včas odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe, alternatívne navrhla jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie

na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodila, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ak by aj žalovaná pripustila, že ust. § 92 ods. 8 ZoB upravuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávky banky na inú osobu (čo však žalobkyňa nepripúšťa), tak má za to, že súd vec nesprávne právne posúdil, že „pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku“ (resp. ako je uvedené v dôvodovej správe k ust. § 92 ods. 8 ZoB „pohľadávka zodpovedajúca nesplácanému dlhu“) predstavuje len splatné splátky úveru a len tieto tvoria pohľadávku zodpovedajúcu nesplácanému dlhu žalovaných 1/ a 2/ zo zmluvy o úvere. Peňažný záväzok, dlh žalovaných 1/ a 2/, vznikol už splnením záväzku postupcu, t.j. peňažný záväzok žalovaných 1/ a 2/ vznikol už poskytnutím dohodnutej sumy peňažných prostriedkov v prospech žalovaných 1/ a 2/. Dohoda zmluvných strán o vrátení poskytnutých peňažných prostriedkov s úrokmi v pravidelných mesačných splátkach nemá žiadny vplyv na výšku alebo existenciu záväzku dlžníka, týka sa výlučne spôsobu zaplatenia jeho záväzku a závisí výlučne od vôle veriteľa. Žalobkyňa na základe uvedeného považuje za absurdné, ak súd pod pojmom „pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku“ rozumie v prípade vracania poskytnutých peňažných prostriedkov zo zmluvy o úvere a v splátkach len tie mesačné splátky úveru, ktoré sa už stali splatnými. Pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku (dlhu) zo zmluvy o úvere podľa názoru žalobkyne predstavuje zostatok dlhu žalovaných 1/ a 2/, ktorý vznikol poskytnutím peňažných prostriedkov v prospech žalovaných 1/ a 2/, t.j. takúto pohľadávku tvoria nielen nezaplatené a splatné splátky úveru, ale aj nezaplatené a doposiaľ nesplatené splátky úveru. Ani zo samotného znenia ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Z gramatického výkladu nielen prvej, ale aj druhej vety tohto ustanovenia je zrejmé, že zákonodarca rozlišuje dva pojmy - pojem peňažný záväzok ako celok a pojem časť peňažného záväzku. Ak sa v prvej vete súvetia použil pojem peňažný záväzok ako celok s tým, že zákonodarca jednoznačne identifikoval súčasne aj pojem časť peňažného záväzku, je potom zrejmé, že ak v druhej vete súvetia použije pojem z prvej vety súvetia, bude ho chápať v tom istom význame. Správnosť záveru o tom, že banka môže postúpiť aj nezosplatenú pohľadávku, možno tiež potvrdiť posúdením druhej vety citovaného ustanovenia. Toto ustanovenie nadväzuje na predchádzajúcu, teda prvú vetu ustanovenia. Jeho zmyslom je vyjadrenie podmienky, že pokiaľ dlžník uhradil banke tú časť záväzku, s plnením ktorej bol v omeškaní, a to v čase pred postúpením pohľadávky, právo banky postúpiť celú pohľadávku, najmä jej nezaplatený zostatok zaniká. Predmetné ustanovenie je teda potrebné vykladať tak, že pokiaľ je dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku, môže banka postúpiť pohľadávku zodpovedajúcu celej výške peňažného záväzku, nielen časť, s ktorou je dlžník v omeškaní. Pokiaľ by predmetné ustanovenie malo na mysli postúpenie len časti peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne uvedené. Uvedený názor je zřejmý aj zo samotného logického znenia daného ustanovenia, inak by nebolo formulované v tom zmysle, že ak je dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku, ale bolo by formulované v tom zmysle, že časť peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, môže byť predmetom postúpenia. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala aj na to, že ak by zákonodarca v predmetnom ustanovení mienil upraviť oprávnenie banky postúpiť na inú osobu len peňažný záväzok, ktorý je už splatný, potom by druhá veta ust. § 92 ods. 8 ZoB bola v praxi neaplikovateľná a nadbytočná, nakoľko v prípade, ak by dlžník pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane príslušenstva, tak by už banka nemala čo postupovať (nakoľko predmet postúpenia bol dlžníkom uhradený ešte pred postúpením) a teda banka by ani nemala aké právo uplatňovať. V nadväznosti na uvedené žalobkyňa zastávala názor, že splatnosť pohľadávky nie je podmienkou pre jej platné postúpenie. Žalobkyňa v súvislosti s platným postúpením pohľadávky taktiež poukázala na bod 19.16 všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého klient výslovne súhlasil s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu; klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky. Nakoľko ust. § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení ZoB, pričom ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany sa v posudzovanom prípade dohodou odchyľili od predmetného zákona, a to dojednaním v bode 19.16 všeobecných obchodných podmienok. Na základe uvedeného žalobkyňa zastáva názor, že splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB v konaní ani nebolo potrebné preukazovať, keďže zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB odchyľne od ust. § 92

ods. 8 ZoB. Žalobkyňa dala do pozornosti aj skutočnosti, že dojednanie ohľadom súhlasu dlžníka a banky s postúpením pohľadávky na inú osobu bolo opakovane vystavené súdnej kontrole zo strany vyšších súdnych autorít, v ktorej súvislosti citovala z rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp.zn. 9Co/2/2016 z 2.5.2017, ďalej z jeho uznesenia sp.zn. 10Co/76/2016 zo 7.12.2016, sp.zn. 9Co/145/2015 z 5.10.2016. Obdobný právny záver bol vyslovený aj v uznesení Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11Co/206/2015 z 5.10.2016 a jeho rozsudku sp.zn. 11Co/11/2015 z 25.8.2016. Žalobkyňa v konaní predložila relevantné oznámenia postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitimáciu postupníka (žalobkyne) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z takýchto oznámení vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník, v súdenom prípade žalovaní 1/ a 2/, sa v takom prípade nemôžu úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadnej neexistencie. Citovala z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11.6.2003 sp.zn. 4Obo/210/01. Súd podľa jej názoru pochybil a vec nesprávne právne posúdil, ak napriek predloženým oznámeniam o postúpení pohľadávky skúmal platnosť zmluvy o postúpení. Pre úplnosť uviedla, že ust. § 92 ods. 8 ZoB podľa jej názoru nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Citovala § 92 ods. 8 ZoB s tým, že zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bolo hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Prípadné porušenie povinnosti vyplývajúce z § 92 ods. 8 ZoB nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 ZoB nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovaným, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 ZoB. Citovala časť uznesenia Krajského súdu v Prešove z 2.5.2017 sp.zn. 9Co/20/2016 s tým, že obdobný názor bol vyslovený aj v jeho uznesení z 2.5.2017 sp.zn. 5Co/122/2016, sp.zn. 9Co/15/2016 a sp.zn. 5Co/398/2015. Splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky, čo znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na splnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 O.z.. S nedoručením takejto výzvy teda nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúce zo ZoB, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ust. § 50 ods. 1 ZoB. Vzhľadom k uvedenému má žalobkyňa za to, že ust. § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobkyne ako postupníka pohľadávky. V súlade s prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok boli žalovaní 1/ a 2/ ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1.281 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaných 1/ a 2/ so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcii ust. § 92 ods. 8 ZoB s poukazom na to, že omeškanie žalovaných 1/ a 2/ trvalo nepochybne viac ako rok, zastáva žalobkyňa názor, že postupca by konal v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovaným nezasielal. Poukázala na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo 16.3.2016 sp.zn. 12Co/223/2015, jeho rozhodnutie z 2.5.2017 sp.zn. 19Co/2/2016, z ktorých citovala. Vzhľadom na uvedené zastávala názor, že jej vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitimácie žalobkyne, predmetnú skutočnosť žalobkyňa preukázala predloženými oznámeniami o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB žalobkyňa v konaní preukázala prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok a tam uvedeným počtom dní omeškania žalovaných. Preukázanie splnenia týchto podmienok navyše podľa názoru žalobkyne v konaní nebolo potrebné, keďže žalobkyňa preukázala, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade v súlade s ust. 89 ods. 1 ZoB odchyľne od ust. 92 ods. 8 ZoB.

3. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná 1/ tak, že navrhla napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť. Dôvodila, že odvolanie žalobkyne je masívne tendenčné, zavádzajúce a majúce za neobľomný cieľ dosiahnuť za každú cenu vymoženie predmetnej pohľadávky od žalovaného, nehľadiac na prostriedky, ktoré na to použije a či sú v súlade s právom ako systematizovaným, ale zato jednotným celkom, alebo nie. Žalobkyňa mieni aj za takýchto podmienok dosiahnuť úspech v spore, aby predišla pri neúspechu vzniku precedensu, ktorý by sa mohol stať aplikačnou pomôckou aj pre prípadné iné obdobné právne spory, ktoré tvoria prevažujúcu právnu agendu žalobkyne a tým aj od

toho závislý jej zisk z nich plynúci. Takto silná motivácia žalobkyne ju naviedla k použitej argumentácii v odvolaní. Právna stránka jej argumentácie je neucelená a najmä nesprávna. Slovenská sporiteľňa, a.s., žalovaného ako dlžníka, s ktorým mala a má uzatvorený obchodný vzťah na základe úverovej zmluvy, nevyzvala k zaplateniu dlžných splátok pod hrozbou zosplatnenia celého zvyšku dlhu s príslušenstvom s oznámením príslušných termínov, kedy tak má nastať a z akého dôvodu. Žalovaný považoval a aj považuje Slovenskú sporiteľňu, a.s., ako veriteľa za obchodného partnera v predmetnom konkrétnom vzájomnom obchodnom prípade a nikdy nikde nebol oznámený žiadny ďalší náhradný obchodný partner, ktorý by mal pôvodných (originálnych) nahradiť a za splnenia akých konkrétnych podmienok by to bolo malo nastať. ZoB upravuje podmienky postúpenia splatnej pohľadávky. O splatnosti ale musí byť dlžník vyzodumený. Pre prípad, ktorý v odvolaní žalobkyňa vymodelovala za správny, a to že veriteľ môže kedykoľvek svojvoľne postúpiť akúkoľvek pohľadávku inej osobe, nehľadiac v podstate na nič, odvolávajúc sa na vzájomnú dohodu veriteľa a dlžníka, že dlžník s tým súhlasil pri uzatváraní obchodu, ďalej na žalobkyňou vytipovanú časť zmluvných podmienok a že tým nie je porušený žiaden právny predpis, práve zavedením tohto scestného modelu (ďalej aj len „modelu“), ktorým chce veriteľ odkloniť pozornosť od ostatných právnych konzekvencií, vzťahujúcich sa na prípad, navádza na aplikáciu ním do pozornosti daných argumentov, potláčajúc význam ani ním nespomenutých argumentov a právnych predpisov svedčiacich o opačnom právnom náhľade na vec, nehovoriac o tom, že pri použití modelu žalobkyne by mohlo dôjsť k živelnému reťazovému prevodu pohľadávky voči dlžníkovi bezdôvodne kedykoľvek a toľkokrát, že dlžník by nemal v celom procese ani poňatia, že v ktorej chvíli voči komu (ktorému novému veriteľovi) je vlastne aktuálne dlžníkom. Takúto situáciu by zrejme málokto dlžník mal záujem navodiť pri nadviazaní obchodného vzťahu s pôvodným veriteľom, ani serióznym veriteľ, ktorý si ctí a pozná právo a nemá záujem ho obchádzať a porušovať na takom modeli nemôže mať záujem a navodenie takejto situácie ako cieľa nevyplýva ani zo žiadnej dôvodovej správy k nejakému právnomu predpisu, ani zo samotného nejakého právneho predpisu. Obe zmluvné strany musia disponovať dostatočnou mierou právnej istoty od chvíle uzatvorenia ich vzájomného obchodu aj ďalej do budúcnosti, až do skončenia ich vzájomného obchodného vzťahu, resp. do vzniku zmien v ňom, ktoré ak však nastanú, nesmú viesť do zmenami upraveného vzťahu chaos a právnu neistotu do obchodného vzťahu ani pre jednu zmluvnú stranu, aj keď sa stane nástupníčkou po jej predchodcovi. Odvolateľka rezolútne odmieta, aj napriek všeobecne vyjadrenému súhlasu s postúpením pohľadávky veriteľa, že by žalovaný aj v tomto konkrétnom prípade nemal mať vedomosť o tom, že kto, odkedy a na základe čoho je právnym nástupcom veriteľa, v akom stave je prípadný dlh (objem) a že by o tom nemal byť písomne vyzodumený a mal možnosť s novým veriteľom viesť alebo doviesť dokonca začatý obchodný vzťah. Na druhej strane až po splnení zákonom stanovených podmienok, vrátane ust. § 92 ods. 8 ZoB, má byť právnym nástupcom pôvodného alebo predchádzajúceho veriteľa uznaným za legitímneho veriteľa, ktorým zjavne žalobkyňa nie je, ako to súd v rozsudku správne vyhodnotil a vyjadril. Toto nemôžu predčítať, zavrhnúť a zatlačiť do úzadia ani argumenty žalobkyne použité v odvolaní v podobe rozsudkov iných súdov, ktoré sú vytrhnuté z kontextu iných prípadov a takéto fragmenty nemôžu slúžiť za právne relevantné argumenty v tejto konkrétnej právnej veci. Na tejto úrovni by mohli byť vyhľadané a do pozornosti dané aj rozsudky súdov svedčiace o protichodných argumentoch. Žalobkyňa pri svojej argumentácii v odvolaní vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, v odvolaní v rámci svojej argumentácie akosi „opomenula“ schválne spomenúť, že žalovaný je v tomto obchodnom vzťahu s veriteľom Slovenská sporiteľňa, a.s., spotrebiteľom. Zmluva medzi dvoma subjektami je dvojstranným právnym aktom, kde podľa práva žiadna zo strán nemá byť znevýhodnená, pričom bez zavinenia v tomto prípade znevýhodnená bola zo strany žalobkyne žalovaná 1/ a dokonca už predtým zo strany pôvodného veriteľa, lebo ním produkované zmluvy neumožňujú individuálny prístup, sú paušalizované a okrem zmluvnej pokuty obsahujú viaceré neprijateľných zmluvných podmienok i s poukazom na rozpor s dobrými mravmi (napr. pri zmene okolností na strane jednej zmluvnej strany paušalizovaním zmluvných podmienok nie je prípustná ich úprava so zohľadnením nastalej udalosti, ktorá sa javí ako porušenie časti zmluvy). Súd má za povinnosť zakaždým zisťovať legitimitáciu strán sporu a ak niektorá z nich nie je vecne legitimovaná, nepripustiť pokračovanie sporu nespôsobilými stranami sporu. Neobstojí argumentácia žalobkyne v odvolaní proti napadnutému rozsudku. Žalovaná 1/ má za to, že: a) žalobkyňa žalobou deklarovanú pohľadávku uplatňuje v celom rozsahu absolútne bez právneho dôvodu a v nesprávnej výške a pohľadávka žalobkyne uplatňovaná v žalobe nie je nesporná, čo do pravosti, výšky aj vymáhateľnosti, preto nesúhlasí s povinnosťou na zaplatenie peňažnej sumy podľa ňou podanej žaloby, b) neeviduje neuhradenie uplatňovaného dlhu voči žalobkyňi, c) komunikácia medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s., a terajšími žalovanými v období pred postúpením pohľadávky žalobkyňi nebola korektná, d) relevantné dokumenty (mimo zmluvy o splátkovom úvere), majúce vplyv na dohodnutý čas a spôsob splácania dlhu pôvodnému veriteľovi, pred postúpením pohľadávky žalobkyňi

terajším žalovaným neboli doručené, vrátane oznámenia o postúpení pohľadávky žalobkyni, taktiež ročné výpisy z úverového účtu, e) relevantné dokumenty (mimo zmluvy o splátkovom úvere), majúce vplyv na dohodnutý čas a spôsob splácania dlhu žalobkyni, po postúpení pohľadávky jej, terajším žalovaným neboli doručené, vrátane oznámenia o postúpení pohľadávky žalobkyni, výzvy k úhrade a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru a pokusu o zmier (pokus o zmier bol doručený iba ručiteľke a to 18.7.2013), f) žalobkyňa nedodrжала dojednanie so žalovanými z 19.07.2013 (hneď po obdržaní pokusu o zmier ručiteľkou) o odložení splatnosti žalobkyňou deklarovaného dlhu pri splnení podmienky žalovanými zaplatiť časť dlhu vo výške 100 eur, čo zo strany žalovaných bolo aj vykonané (v relatívne krátkom čase pre nátlak žalobkyne) dňa 24.7.2013 - napriek tomu (splnenie podmienky zaplataenia dohodnutej časti dlhu) podala žalobkyňa návrh na začatie konania už 1.8.2013, v rámci ktorého bol vydaný platobný rozkaz, žalovaným napadnutý, a žalobkyňa nespĺnila dojednanie z 19.7.2013 (osobná návšteva žalobkyne žalovanými) o umožnení splácania dlhu vzájomne dohodnutým spôsobom, g) osobná návšteva žalobkyne bola vykonaná zo strany žalovanej 1/ z jej iniciatívy, kedy sa žalobkyňa vydávala z neznámych dôvodov za nového veriteľa, čo žalovaná 1/ namietala, avšak zo strany žalobkyne jej zmluva o postúpení pohľadávky nebola poskytnutá, takisto zo strany pôvodného veriteľa a tak túto zmluvu nemala možnosť ani napadnúť za účelom jej zneprávoplatnenia, či zrušenia - žiadna z uvedených strán (pôvodný veriteľ a ani žalobkyňa) nedisponujú dokladom, že zmluvu doručili a poskytli žalovanej 1/, aby som s ňou dotknutá strana, spotrebiteľ, mohla naložiť podľa práva; h) žalobkyňou uplatňované trovy konania a trovy právneho zastúpenia v danom rozsahu nie sú účelné a nie sú zodpovedajúce skutočným náhradám trov, potrebným na účelné uplatňovanie prípadného nároku, čo odporuje príslušným zákonným ustanoveniam. Žiadala súd: 1/ aby preskúmal všetky dôkazy, týkajúce sa veci medzi sporiacimi sa stranami, 2/ o inú vzájomne dohodnutú lehotu na plnenie splatnosti prípadného zvyšku dlhu pôvodnému zmluvnému veriteľovi (Slovenská sporiteľňa, a.s.) a to formou splátok než je navrhovaná v žalobe, 3/ aby v tejto veci správne aplikoval postup a právne normy, aby jeho konaním nedošlo k porušeniu základných práv a slobôd žalovaných a aby svojím postupom súd nespôsobil také porušenie, ktoré by malo za následok zásadný vplyv na základné právo žalovaných na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uplatňovaný neprávom prenesený nárok žalobkyne pramení v tomto prípade zo spotrebiteľskej zmluvy (žalovaným je spotrebiteľ - fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy s dodávateľom - podnikateľom - nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti), preto žalovaný je zo zákona (podľa § 4 ods. 2 písm. za), ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch) oslobodený od súdneho poplatku, vyplývajúceho z poplatkovej povinnosti v rozsahu 6% zo žalovanej sumy v platobnom rozkaze v prípade podania odporu proti nemu. Nesúhlasila s vyčíslením trov konania.

4. Žalovaní 2/ a 3/ sa k odvolaniu žalobkyne ani k vyjadreniu žalovanej 1/ nevyjadrili, odvolací návrh nepodali.

5. Z Obchodného vestníka č. 160/2018 vydaného 20.8.2018 bolo zistené, že uznesením Okresného súdu Trnava zo 14.8.2018 pod sp. zn. 36OdK/150/2018 bol o.i. vyhlásený konkurz na majetok dlžníka: Mgr. B. I., nar. XX.X.XXXX, trvalo bytom E. XXX, a bol ustanovený správca JUDr. Nikoleta Galbová, so sídlom kancelárie Hlavná 45, Šamorín.

Z Obchodného vestníka 165/2018 vydaného 27.8.2018 odvolací súd zistil, že uznesením Okresného súdu Trnava z 20.8.2018 pod sp.zn. 28OdK/154/2018 bol o.i. vyhlásený konkurz na majetok dlžníka: Paedr. O. I., nar. XX.X.XXXX, bytom E. XXX, a bol ustanovený správca JUDr. Tibor Timár, so sídlom kancelárie Šaľa, Štúrova 42.

V prípade oboch ostatne uvedených uznesení bolo súčasne rozhodnuté o oddĺžení dlžníka tak, že dlžníka zbavuje všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v tomto konkurze v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze a dlhov, ktoré sú vylúčené z uspokojenia.

Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov), účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Podľa § 166 ods. 1 ZoKR (zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) každý platobne neschopný dlžník, ktorý je fyzickou

osobou, je oprávnený domáhať sa oddĺženia konkurzom alebo splátkovým kalendárom podľa tejto časti zákona a to bez ohľadu na to, či má záväzky z podnikateľskej činnosti.

Podľa § 166e ods. 1 ZoKR o oddĺžení rozhodne súd v uznesení o vyhlásení konkurzu alebo v uznesení o určení splátkového kalendára tak, že dlžníka zbavuje všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze alebo splátkovým kalendárom (§ 166a) v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze alebo splátkovým kalendárom. V uznesení súd uvedie znenia zákonných ustanovení, ktoré upravujú, o ktoré dlhy ide.

Podľa § 167e ods. 1 ZoKR ak bol vyhlásený konkurz, súd bez zbytočného odkladu zastaví konanie, v ktorom sa uplatňuje pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze (§ 166a) alebo sa považuje za nevymáhateľnú (§ 166b).

Podľa § 166a ods. 1 písm. a) ZoKR ak tento zákon neustanovuje inak (§ 166b a § 166c), len v konkurze alebo splátkovým kalendárom môžu byť uspokojené tieto pohľadávky a) pohľadávka, ktorá vznikla pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz alebo poskytnutá ochrana pred veriteľmi (ďalej len „rozhodujúci deň“).

Podľa § 166b ods. 1 ZoKR za nevymáhateľné voči dlžníkovi v prípade oddĺženia sa považuje a) príslušenstvo pohľadávky, ktoré presahuje 5 % istiny pohľadávky za každý kalendárny rok existencie pohľadávky, na ktoré vznikol nárok pred rozhodujúcim dňom, za obdobie kratšie ako kalendárny rok zostáva vymáhateľná alikvotná časť príslušenstva, b) príslušenstvo pohľadávky, na ktoré vznikol nárok v rozhodujúci deň a po rozhodujúcom dni; to neplatí pre pohľadávku z úveru na bývanie, iba že by bola prihlásená do konkurzu, c) pohľadávka zo zmenky, ak bola podpísaná dlžníkom pred rozhodujúcim dňom, d) zmluvné pokuty a iné súkromnoprávne alebo verejnoprávne peňažné sankcie, kde povinnosť, ktorá zakladá právo uplatniť alebo uložiť takúto pokutu alebo sankciu, bola porušená pred rozhodujúcim dňom, e) peňažné pohľadávky, ktoré patria alebo patrili osobe spriaznenej s dlžníkom a vznikli pred rozhodujúcim dňom, f) trovy účastníkov konania, ktoré im vznikli v súvislosti s účasťou v konkurznom konaní alebo v konaní o určenie splátkového kalendára.

Procesný inštitút zbavenia sa dlhov dlžníka (oddĺženie) predstavuje procesný nástroj určený pre dlžníka, ktorým možno za podmienok stanovených v zákone dosiahnuť nevymáhateľnosť pohľadávok v zákonom stanovenom rozsahu. Procesnoprávnym účinkom vyhlásenia konkurzu je, že súdne konania, v ktorých sa vymáhajú pohľadávky, ktoré sa uspokojujú v oddĺžovacom konkurze (§ 166a ZoKR) a pohľadávky, ktoré sú v tomto konkurze vylúčené z uspokojenia a sú nevymáhateľné (§ 166b ZoKR) sa zastavujú, a to na základe súdneho rozhodnutia vydaného ex offo.

Vzhľadom na zverejnené rozhodnutia o vyhlásení konkurzu v Obchodnom vestníku na majetok žalovanej 1/ aj žalovaného 2/ sa rozhodlo aj o oddĺžení žalovanej 1/ a žalovaného 2/ ako dlžníkov, odvolací súd preto z úradnej povinnosti prebiehajúce konanie vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/ zastavil (súd bez zbytočného odkladu zastaví konanie, v ktorom sa uplatňuje pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze alebo sa považuje za nevymáhateľnú) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario).

6. Vzhľadom na zastavenie konania vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/, bolo potrebné rozhodnúť o náhrade trov konania vo vzťahu žalobkyne a žalovaných 1/ a 2/. Odvolací súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP a s čl. 4 ods. 1 CSP.

Keďže bol na majetok žalovaných 1/ a 2/ vyhlásený konkurz, zavinenie za zastavenie konania nemožno pričítať žiadnej zo strán sporu (zavinenie je potrebné posudzovať výlučne z procesného hľadiska, nie hmotného práva, pretože by išlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej). O celkovej náhrade trov konania vo vzťahu žalobkyne a žalovaných 1/ a 2/ bolo preto rozhodnuté tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

7. Následne bolo potrebné rozhodnúť o odvolaní žalobkyne vo vzťahu k žalovanej 3/.

Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných

rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu a elektronickými prostriedkami aj žalobkyni, ktorá o to požiadala, minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie treba navzdory námietkam žalobkyne považovať vo vzťahu k žalovanej 3/ za vecne správny.

8. Podľa § 92 ods. 8 veta prvá ZoB ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov upravuje vzťahy súvisiace s podnikaním bánk na území Slovenskej republiky s cieľom bezpečného fungovania bankového systému (§ 1). V ustanovení § 2 ods. 1 tento zákon definuje banku ako právnickú osobu so sídlom na území Slovenskej republiky založenú ako akciovú spoločnosť, ktorá má bankové povolenie (je osobitnou úverovou inštitúciou). Ustanovenie § 92 ods. 8 tohto zákona preto obsahuje osobitnú úpravu postúpenia pohľadávky, písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, avšak predmetom postúpenia môže byť peňažný záväzok klienta voči banke, s ktorým je nepretržite v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom sa tiež vyžaduje existencia písomnej výzvy na úhradu peňažného záväzku adresovaná klientovi.

Špeciálna úprava postúpenia pohľadávky vychádza z osobitného postavenia bánk, ktoré disponujú bankovým povolením. Keďže cieľom zákona je právna úprava pri zabezpečení fungovania celkového bankového systému, bolo žiaduce stanoviť pevné pravidlá pri postupovaní pohľadávok bánk na iné subjekty, ktoré nie sú bankami, aby nedošlo k obchádzaniu zákona o bankách (napr. s postúpením nesplatených pohľadávok bánk súvisí ich ďalšia správa, pritom poskytovanie úveru bánk a ich správa je špecifickou osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou).

Ustanovením § 92 ods. 8 ZoB zákonodarca sledoval sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu (toto právo banka nemá, ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok ešte pred postúpením pohľadávky, s výnimkou, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti peňažného záväzku presiahol jeden rok). Zákonom stanovené podmienky postúpenia, akými sú postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, aspoň 90-dňová lehota trvania omeškania, umožňujúce postúpiť bankovú pohľadávku, nepodporujú záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva. Striktne podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky, so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a neumožňujú odklon od pravidiel cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa. Bolo by v rozpore s účelom ZoB a viedlo by k neúnosnému právnemu stavu, ak by banky postupovali „živý“ úver na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle ZoB pod dohľad Národnej banky Slovenska.

Odvolací súd sa preto nestotožnil s námietkou žalobkyne v odvolaní, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobkyne ako postupníka pohľadávky, keďže jeho účelom bola podľa názoru žalobkyne úprava výnimiek z bankového tajomstva. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach, sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Akceptujúc odvolaciu argumentáciu žalobkyne, spotrebiteľia vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou by sa ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom. Uvedené by bolo v rozpore s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so smernicou o nekalých obchodných praktikách. Banka nepochybne má právo postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu. Pre takýto postup banky je ale nevyhnutné, aby postupovala v súlade so zákonom, vrátane ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/177/2014).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo 147/2017). Preto odvolacia námietka poukazujúca na možnosť odlišného dojednania podmienok postúpenia pohľadávky banky nebola dôvodná.

Súd prvej inštancie sa dôvodne zaoberal aplikáciou ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB na daný prípad, keďže spôsobilým predmetom postúpenia môže byť, v prípade bankovej pohľadávky, iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, napriek ktorej bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/119/2013). Súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že nepreukázanie zákonom stanovených predpokladov cesie bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB, malo za následok nepreukázanie vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne (postupníka). Podľa platného právneho poriadku nie je daná viazanosť už vydanými skoršími rozhodnutiami súdu prvej a druhej inštancie, pričom výkladom predmetného ustanovenia ZoB sa už zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo 147/2017 s vyššie uvedeným záverom.

Postúpenie pohľadávky bánk právna úprava výslovne viaže na záväzky, s ktorými je klient banky v omeškaní, ktoré nastáva po splatnosti dlhu. Preto východiskovým predpokladom postúpenia je splatnosť pohľadávky banky voči klientovi. Banka môže postúpiť iba pohľadávku zodpovedajúcu peňažnému záväzku, s ktorou je klient v omeškaní (§ 92 ods. 8 ZoB), inak by boli postupované „živé“ úvery na nebankové subjekty, hoci poskytovanie a správa bankového úveru podliehajú osobitnej úprave ZoB.

Spôsobilým predmetom postúpenia môže byť, v prípade bankovej pohľadávky, iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, napriek ktorej bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/119/2013).

Súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že žalobkyňa nepreukázala prvú podmienku kogentne stanovenú v § 92 ods. 8 ZoB, a to písomnú výzvu banky dlžníkovi, ktorá je prvoradým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Žalobkyňa takýto dôkaz v konaní nepredložila, nedošlo teda zo strany žalobkyne k preukázaniu existencie kvalifikovanej písomnej výzvy podľa § 92 ods. 8 ZoB.

K námietke žalobkyne, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB upravuje výnimky z bankového tajomstva a nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky, je potrebné uviesť, že cieľom dotknutého ustanovenia bolo sprísnenie pravidiel pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských zmlúv, napriek zaradeniu tohto ustanovenia do štrnástej časti právneho predpisu s názvom bankové tajomstvo, pričom podmienky platného postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva, sa vzájomne nevylučujú, naopak prekrývajú sa (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2017).

Vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 210/01, podľa záverov ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, je dôvodné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2017, ktorý označil uvedené rozhodnutie za staršieho dáta, ktorého závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných až protichodných princípoch ako právo obchodné. Uvedené rozhodnutie primárne rozoberá i predmetnú notifikačnú povinnosť a nevylučuje možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Ak by bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky, ako ani odchýlnou úpravou (od ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB) vzájomných práv a povinností zmluvných strán (veriteľa a dlžníka). Argument žalobkyne poukazujúci na oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky bol potom bez právneho významu, vo vzťahu k požiadavke splnenia zákonom stanovených predpokladov pre postúpenie bankovej pohľadávky, ktoré mali byť v zmysle § 92 ods. 8 ZoB naplnené už pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadom ktorej neboli splnené špeciálne podmienky pre postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt (postúpenie v rozpore s § 92 ods. 8 ZoB), bol by neplatný právny úkon v zmysle § 39 O.z. (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 147/2017).

V spore niesla žalobkyňa dôkazné bremeno preukázania naplnenia zákonom stanovených podmienok pre postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB, ktoré však neunesla a v dôsledku toho bola žaloba súdom prvej inštancie dôvodne zamietnutá, pre nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne v konaní.

Odvolačný súd preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanej 3/ ako vecne správny potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov prvoinštančného konania vo vzťahu k žalovanej 3/, aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého vznikol v

konaní plne úspešnej žalovanej 3/ nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu proti žalobkyni, súd prvej inštancie jej však náhradu trov konania správne nepriznal, nakoľko podľa obsahu spisu jej v konaní žiadne trovy nevznikli, žiadnu náhradu trov konania si neuplatnila a je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov prvoinštančného konania nepriznáva (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

9. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Z dôvodu, že žalovaná 3/ bola plne úspešná v odvolacom konaní, podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP jej síce vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, avšak vzhľadom k tomu, že jej v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli a ani si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila, náhrada trov odvolacieho konania žalovanej 3/ nebola priznaná (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

10. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)